

Hensyn til de Spørgsmaal, der maatte opstaa for denne særlige Klasses Vedkommende, og ikke de 214, det store Flertal, som ikke ere repræsenterede. Et lignende Forhold, endnu grellere, gælder for Lokomotivfyrbødernes Vedkommende. I det hele taget maa jeg sige, hvad jeg har gjort opmærksom paa før i denne Sal, at der er en Sammenslutning af forskellige Særforeninger, der repræsenterer, saa vidt vides, 2,830 ansatte, som endnu ikke ere komne ind eller ikke have villet gaa ind under Etatsorganisationen, fordi der — kan man vel gerne sige — er kommet Blod imellem visse af disse Smaaorganisationer, hvilket vanskeliggør at faa hele denne Sag i Orden. Disse vanskelige Forhold er det, som gøre, at disse to Etatsorganisationer ikke hidtil have faaet Forhandlingsretten. Men jeg har sat et Arbejde i Gang for at opnaa en Overenskomst. Jeg prøvede først at faa de forskellige Organisationer og Særforeninger til gennem Forhandling at opnaa en Overenskomst, men det viste sig umuligt, det kunde de ikke. Saa har jeg prøvet at faa en Forhandling i Gang mellem dem ved en af Ministeriets Embedsmænd, idet jeg ønskede, der skulde gøres det yderste Forsøg paa at faa en saadan virkelig Organisation tilvejebragt, forinden jeg anerkendte Forhandlingsretten. Dette Forsøg er endnu ikke afsluttet. Jeg haaber, at der efter ganske faa Møder vil blive truffet en Afgørelse, saa man kommer til Klarhed over, om det er muligt at naa en Overenskomst eller ikke. Saa snart dette viser sig, vil jeg alvorligt tage det Spørgsmaal op, om jeg kan anerkende de to Etatsorganisationer paa det Grundlag, hvorpaa de staa i dette Øjeblik. Naar Forhandlingsretten endnu ikke er anerkendt, er Grunden altsaa ikke Uvillie fra min Side; i saa Henseende tør jeg trostigt henvise til det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), men det er Forholdene selv, der have medført, at det ikke hidtil har kunnet lade sig gøre; jeg haaber, det nu kan naas.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) fremdrog et Spørgsmaal angaaende Telegrafarbejderne, et Spørgsmaal, som ogsaa er optaget paa Samraadslisten her i Betænkningen. Der har ikke tidligere været afholdt noget virkeligt Samraad vedrørende dette Spørgsmaal, men det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds nævnede det ganske vist, den Gang vi havde Samraad om en Del andre Sager i Finansudvalget. Jeg har derfor søgt nogle

Oplysninger angaaende Spørgsmaalet og kan sige, at naar det ærede Medlem syntes at ville drage en Sammenligning mellem Telegrafarbejderne og Statsbanernes Telegrafarbejdere, kan en saadan Sammenligning i Virkeligheden ikke drages, idet Telegrafvæsenets Arbejdere ere løse Arbejdere, medens de andre ere fast ansatte Funktionærer, som lønnes i Henhold til Lønningsloven. De Telegrafbude, som det ærede Medlem omtalte, ere i Virkeligheden ret godt stillede. Telegrafvæsenet har bestræbt sig for, at disse Arbejdere kunne have Arbejde Aaret rundt. Men dette medfører i høj Grad forøgede Udgifter for Telegrafvæsenet, som vilde staa sig meget meget bedre ved at antage flere Arbejdere om Sommeren eller paa det Tidspunkt, naar man kan arbejde i Marken, og nøjes med færre om Vinteren, naar Arbejdsforholdene ere vanskeligere. Men vi have set bort fra dette, idet vi have erkendt, hvor stor Betydning det havde for disse Arbejdere, at dette Arbejde blev fordelt over hele Aaret. Og en saadan Fordeling er altsaa truffet til Trods for, at det har været dyrere for Telegrafvæsenet. Den Løn, disse Arbejdere faa, er ret pæn. Paa Øerne faa de en Dagløn af $5\frac{1}{2}$ — $6\frac{1}{2}$ Kr.; arbejdes der i København, fradrages der 1 Kr. 50 Øre pr. Dag, altsaa ligger Gennemsnitslønnen mellem 5 Kr. 25 Øre og 5 Kr. 50 Øre pr. Dag. Dernæst have de Ret til Hjemrejse en Gang om Maanedene; af de Rejser, de skulle foretage fra det centrale Sted, hvor de bo, ud til de Pladser, hvor de skulle arbejde, blive de længste vel for Øernes Vedkommende fra København til Middelfart eller fra København til Ærø, og for Jyllands Vedkommende kan man vel sige, at det bliver fra Aarhus til Frederikshavn eller fra Aarhus til Esbjerg. Naar de nu ligge ude, maaske saa langt som de overhovedet kunne komme, ville de selvfølgelig gerne hjem, og der er indrømmet dem Ret til Hjemrejse mindst en Gang om Maanedene, og Telegrafvæsenet betaler baade Frem- og Tilbagereisen, og de faa fuld Dagløn ogsaa paa Rejsedagene, saa det forekommer mig i Virkeligheden, at det er en meget pæn Behandling, disse Arbejdere faa. Dermed skal det imidlertid ikke være sagt, at jeg slet ikke vil have med den Sag at gøre, thi jeg erkender selvfølgelig, at naar en Arbejder har Familie, er det længe nok at ligge borte fra Familien en Maaned, og at det ønske, der er fremkommet fra disse Arbejdere om at faa en Frirejse hver 14de Dag, ikke er helt urimeligt. Jeg vil gerne under-